

intézett kérés
után van
"vadás" című

meg egy-
tői, és mi
ám, elhibá-
e a könyör-
eménnyel a
óval mind
vonatkozik.
tudósítá-
lap szel-
kem, Forgó
ig és szer-
külön álló

játok meg
posta-bélyeg

csak a kis

előtt tart-
ok panasz-
elmaradt

éli örömeit
tari Péter.
edig a rejt-
rt különben
Nem hasz-
»Kis Lap«
eményekkel.
nból fordít-
válthatik az
— Balogh
ok nagyobb
m én tinek-
ről a jövő

iszés szín-
y bekötési
ok fél évi
delő ezim:
Budapest,

**Elek-féle
cz. jeles
Ajáljuk**

enaem-épület.
sten.

BABA ÉS BUBA. (Lásd a 124. lapon.)

A DOKTOR UR NÖVENDÉKEI.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

MÁS senki sem szállt itt le a vonatról, nem is volt ott más senki a vasuti örön kívül. Ez, mikor a vonat már elrobogott, odament a kis leányhoz és kérdezte, mit vár?

— A bácsit... vagy legalább a kocsiját várom. Azt hittem, itt lesz. Most hogy jutok oda?

Az öreg ör hamar megtudta, hova, kihez készül Piroska. Nevetve szólt:

— A doktor urat hiába várja, de még a kocsiját is. Egy órával ezelőtt láttam, amint elfelé hajtattott a hegyen tuli faluba. Már itt bizony, kedves kisasszonykám, nincs más hátra, mint hogy gyalog sétál be a bácsi házáig. Nincs nagyon messze. A podgyászáért majd küldenek valakit.

A kis leány nem éppen nagyon örvendező képpel fogadta azt a biztatást, hogy egymagában, gyalog szerrel induljon neki az idegen tájnak. A vasuti ör azonban váltig biztatta:

— Ne féljen semmitől, kisasszonykám. Nincs itt semmi veszedelem. Szívesen elkisérném, de nekem egy tapodtat sem szabad innen távoznom.

— Ó! De hát a bácsi mért nem küldött valakit élémbe?

— Biz' azt megtehetette volna. Okvetetlenül meg is teszi, ha el nem felejtí. Megesik ez rajta néha. No de mondom, se baj. Látja ezt az utat? Ez egyenest a faluba vezet.

— Igen, de hogy találok rá a házra?

— Még könnyebben, mint a falura. Mert a doktor ur háza nincs a faluban, hanem jóval innen. Amint az ut azt a kis dombot, ott ni, megkerüli, balról szép topoly-fák közt nagy, vén ház látszik. Az a doktor ur háza. Nem lehet azt eltéveszteni.

Ez csakugyan nagyon könnyű és egyszerű volt. Piroska tehát megköszönte a vasuti ör szíves magyarázatát és megindult. Ha nem is nagyon vigan, de nem is búsan ballagott az uton. Kellemes napos idő volt, még nem is késő délután s a szép vidéken nagyot sétálni végre sem valami nagy szerencsétlenség.

— Bizonyosan tévedés vagy félreértés történt, gondolá. Nem baj! Legalább megint van egy kis uti kalandom, s nem olyan közönséges módon érkezem meg.

A vasuti ör igazat mondott. Alig hogy megkerülte Piroska azt a dombot, már szemébe tünt attól balra az ódon, de szép uri lak, melyhez árnyas fa-sor közt külön ut vezetett. A ház nagy kertben állt s rácsos kapun át lehetett oda bejutni. A kapu nem volt bezárva s Piroska bátran benyitott. Épp ekkor egy egészen ősz haju, komoly, de nem barátságatlan képű öreg nő lépett ki a házból.

— Mit kívánsz, kis leány? Kit keresel? kérdé.

Piroska kissé megzavarodott. Hát persze, szívesen várt vendéget nem igen szoktak ilyen kérdéssel fogadni. De mégis csak felelni köllött.

— En... kérem... Piroska vagyok... a doktor bácsihoz jöttem.

— Akkor jó helyen jársz, csak hogy a doktor ur most nincs itthon. De nem sokára haza jön. Hát ki a beteg, hová menjen a doktor ur?

— Beteg? Azt... azt nem tudom...

— Beszélj okosan, leányom. Már, hogy ne tudnád, ki a beteg, mikor ide jöttél, hogy a doktort hívjad?

— De én nem azért jöttem.

— Nem-e? Hát akkor mit akarsz itt? Minek jöttél?

— Hát... hát azért jöttem, hogy itt maradjak.

Erre az öreg asszony olyan csodálkozva nézett a kis vendégre, mintha nem volna egészen tisztában vele, valjón tréfát űz-e a leánya, vagy talán bizony meghibbant egy kicsit az esze. Végre azonban nyugodt, de szigorú hangon mondá:

— Menj Isten hírével dolgozdra, kis leány. Sem időm, sem kedvem, hogy veled tréfálgassak.

— De kérem szépen, én nem tréfálok! szolt Piroska szepegeve. Hiszen apácskám előre megírta... és itt nálam is van egy levele a bácsihoz...

— Hát ki az atyád? Ki vagy te?

— Én Erdei Piroska vagyok...

— Csak nem az Erdei Miklós unoka-öcsém leánya?

— De az... igazán az vagyok... gyalog jöttem a vasúti állomástól, a podgyászomat ott hagytam, mert nem volt ott koci.

Az öreg asszony még ekkor is csak bámult.

— No nézd! A Miklós leánya! Ez már csak furcsa! Nem értem ugyan egy csöppet sem, hogy és minek kerültél ide, de meglehet, hogy János öcsém tudja.

— És... és szabad itt maradnom, ugye?

— Természetesen, legalább egyelőre. Nem maradhatsz szabad ég alatt. Majd meglátjuk, mit szól János bácsi.

— Ó! Azt hiszi, hogy a bácsi nem fog szívesen látni?

— Nem tudom. Semmi sem bizonyos nála. Lehet, hogy épp a hivatlan vendégnek fog örülni. Van már itt egy ilyen kis kosztosunk, aki annyi galibát csinál, mintha tizedmagával volna, még sines a bácsinak semmi kifogása. Persze, bajom csak nekem van vele. No mindegy, majd meglátjuk. Most már kerülj beljebb. A holmidért majd elküldök az állomásra. Nagyon gyalogoltál, talán fáradt is vagy.

— Bizony kissé elfáradtam.

— Meg egy kis ozsonna sem ártana, ugye?

— Ha olyan szíves volna kedves néni-kém...

Mert annyit Piroska már kitalált, hogy ez az öreg asszony nem más, mint Magda néni, akiről otthon atyja, a vasuton pedig jó kedvű utitársa, Rudi, már beszéltek neki.

Magda néni nem sokat tudakolta, hogy Piroska honnan tudja: kiesoda ő. Kézen fogta és bevezette a házba.

— Éppen most küldtem be a kávé az ebédlőbe, jut neked is. Oda vezetlek. Nekem sietős dolgom van a padláson.

Kinyitott egy ajtót s a tágas ebédlőbe toltta be a leánykát, mialatt a küszöbről így szolt be:

— Itt van egy éhes kis leány, nagy utról érkezett, töltsetek neki is egy csészével.

Ezzel bezárta az ajtót és távozott.

Piroska tétovázva állt meg az ajtó közelében. Kivüle még ketten voltak a szobában. Egy nyájas képű, ősz öreg ur az ablaktól épp indulóban volt a terített asztal felé, az asztalnál pedig egy élénk

szemü, körülbelül tizenkét éves fiu azzal volt elfoglalva, hogy nagyon buzgón kent vaját jó vastagon egy darab kenyérre. És ebben a kellemes foglalkozásban a vendég belépése csöppet sem zavarta meg.

Az öreg ur szólalt meg:

— Dezső öcsém, a Magda néni szava neked szólt és te nem mozdulsz? Hát így illik fogadni a vendéget, akit rád biznak?

Piroska maga sem találta nagyon biztatónak, amit a vendéglátásból eddig tapasztalt. Félénken mondá:

— Bocsánat, hogy zavarom . . .

— Semmi bocsánat hugocskám, felelé az öreg ur nyájasan. Mikor kisasszony vendég lép be, a fiatal gavallér kötelessége, hogy udvariasan forgolódjék.

Dezső, az asztalnál ülő fiu, erre le is tette a vajás kenyeret és Piroskához lépve, meglehetősen ügyetlenül és zavartan mondá:

— Kérem . . . tessék helyet foglalni . . .

Széket tett az asztalhoz és maga is újra leült előbbi helyére. A kávé ibrik, tejes kanna, vajás csésze ő előtte voltak.

— Ohó, öcsikém, nem jól van! szólt ismét az öreg ur vidáman. A főhely asztalnál a hölgyet illeti. Huzd arrább a kávédat, kenyeredet. Kis vendégünk majd tölt magának.

— Igen ám, de nincsen csésze! szólt Dezső. Mindjárt hozok.

És kisietett a szobából.

Piroska ezalatt még nem ült le az asztalhoz és úgy látszott, nem is az ozsonna volt a főgondja. Mindjárt belépése óta csak az ősz öreg urat nézte, még pedig nagyon szívesen, igen meg volt elégedve ennek a kedves, barátságos tekintetével, hangjával. Ez nem lehet más, mint a doktor bácsi! Tehát már haza érkezett. Oda sietett hozzá

és bár kissé félénk, de kedves, behizelgő módon szólt:

— Kedves bácsikám, én Piroska vagyok . . . itt a levél apácskámtól. Ugy-é, kedves jó bácsikám, nem haragszik, hogy eljöttem?

Az öreg ur vidám nevetéssel simogatta meg a kis leány piros képét.

— Dehogy haragszom, kedves kicsikém! Sőt nagyon jónak találok, ha ily kedves kis jószág is van itt, aki fölvidítja egy kicsit ezt a mogorva barlangot. Csak az a baj, hugocskám, hogy az bizony nem sokat nyom a latban, ha én szívesen látlak.

Nagyot nézett Piroska. Látszott, hogy nem érti a dolgot. Az öreg ur észre vette s így szólt:

— Azt hiszem, nem értjük egymást egészen. Azt már megmondtad, hogy te Piroska vagy; de biz' ebből én még nem sokat tudok, mert Piroska nagyon sok van széles Magyarországon; és úgy látom, te azt hiszed, hogy téged vártak itt, de biz erről én nem tudok semmit.

Most még nagyobbat bámult Piroska.

— De hiszen apácskám megírta előre és kedves bácsikám felelt is, hogy csak jőjjenek . . . én vagyok Erdei Piroska . . . a kis unokahuga.

Erre aztán nagyot nevetett az öreg ur.

— Sejttem már, hogy van a dolog. Ne félj semmit, kicsikém, majd rendben lesz minden. Most már tudom, ki vagy, hallottam rólad és szüleidről egyetmást. Hanem a kedves bácsikád bizony megfélekedezett róla, hogy jövedeléről itt a háznál említést tegyen. Majd meg is mossuk érette a fejét.

Piroska ki nem került a csodálkozásból.

— Hát . . . kérem . . . a bácsi nem a bácsi?

(Folytatása a 118. lapon.)

BÉKE-
ÁLDO-
MÁS.

Eszkimó és jeges
medve

Egyszer megalkudtak ebbe :

»Eddig egymást öltük-ettük.

De azt mindig elfeledtük

Hogy akin az épp megesik.

Annak csiklandós egy kicsit.

Békét kötünk hát s eszünk mást.«

Csaptak nagy béke-áldomást.

Sarki róka volt a pinczés.

Volt hó-gombóc, hólé-szós és

Jégesap-fagyalt. De a medve

Fölmordul : »Hát a pecsenye?«

— Nincs! — »Ugy hát béke se
legyen.

Mert a bőjtös koszt árt nekem!«

Félbe maradt az áldomás

S eszkimó és jeges medve

Ujra üzik, eszik egymást.

(Folytatás a 116. laphoz.)

— Már hogy én? De nem ám, kicsikém. Tévedtél, mikor úgy szóltál hozzám, mint kedves bácsidhoz. Én csak jó barátja vagyok s gyakran ellátogatok ide és rendbe hozok egyet mást, amire az én kedves doktor barátom nem akar ráérni, mert biz' ő kevésre ér rá a betegein és a könyvein kívül.

Ekkor nagy sietve jött be Dezső, kezében csészével, kanállal, kis késsel. Lerakta az asztalra és Piroskához fordulva, mondá:

— Most már van minden ... tessék helyet foglalni.

— Még előbb meg köll ismerkednetek, kedves öcsém. Én már megkötöttem a barátságot kis vendégünkkel, akit ezennel bemutatok neked, mint Erdei Piroska kisasszonyt, Erdei János doktor ur kedves unokahugát. Ez meg itt Dezső, az én doktor barátomnak a gyámfia. Így hát ti félig-meddig atyafiak vagytok.

Dezső nagyot ugrott örömeiben.

— No, ez már aztán jó szerencse! Ilyen még nem ért ebben a vén oduban. Most már nem fogok annyit unatkozni. Isten hozott!

És csupa barátságból úgy megszorította a kis leány kezét, hogy Piroska majd fölsikoltott a fájdalomtól. De hát mert barátságból történt, mégis inkább mosolygott hozzá. Dezső pedig vígan folytatá:

— Jobb szeretném ugyan, ha fiu volnál; de ha már nem lehetsz az, így is jobb a semminél. Legalább lesz, aki a reggelinél meg az oszonnánál a kávé tölíti, mert Magda néni bizony nem vesződik velünk, ha egyéb dolga van. No, lássuk, értesz a házi-kisasszonysághoz?

Piroska ügyes kis leány volt és megmutatta, hogy ért hozzá. Javában oszon-

náztak, s Piroska épp az uti eseményeit kezdte mesélni, mikor kocsi-zörgés hallatszott az udvarról.

— Ahá, itt az öreg! szólta Dezső.

De azért csak eszegetett nyugodtan tovább, míg Piroska kissé izgatottan mozgolódott

— A bácsi? Ne menjek ki hozzá? Vagy talán ide fog jönni?

— Dehogy jön! szólta az öreg ur. De azért te se menj elejébe. Már eddig bent van a barlangjában, tudniillik a dolgozószobájában, oda pedig csak nekem szabad bemennem. Majd én benézek hozzá.

Piroska és Dezső magukra maradtak, de pár perc múlva beszólt az ajtón Magda néni:

— Dezső, ha megozsonnáztál, láss a leczkéd után.

S ismét távozott. Dezső pedig nagyot nevetett.

— No bizony! Nem szökik meg az a leczke, csak én ne szökjem meg előle. Ráér az holnap is, ugy-e? Most inkább pihenünk és majd beszélz nekem a szép Budapestről, meg magadról és a szüleidről. Az sokkal érdekesebb.

— Igen, de ha tanulni valód van ... mit szól majd a bácsi?

— Semmit sem szól, csak mi ne zavarjunk.

Ez alatt már leheveredett kedves helyére, a nagy medve-bőrre, mely a kandalló előtt volt elterítve. Néha még be is fűtöttek a kandallóba, mert még tavasz eleje volt s a bércezes felvidéken a tavaszi szellő gyakran igen csipősen fujdogál és eső helyett havat hoz.

Nem maradt azonban idejük, hogy csevegjenek, mert néhány perc múlva nyilt

az aj
képu.
Egyer
lapok
san s

—
jöttél.
tetten
kitüz
Magd
mélen
mint

—
kezni

—
nagy
a vég
köny
szoga
mázza
leszel
Ez
zott.

A n
jutalo

Törté
két k
kötte.

az ajtó és egy magas termetű, komoly képű, még nem éppen öreg férfi lépett. Egyenesen (Lásd a képet az 120–121. lapokon.) Piroskához lépett és barátságosan szólt:

— Hallottam, Piroska hugom, hogy megjöttél. Így hát nincs baj. Bizony elfelejtettem, hogy a mai napra volt a jöveteled kitűzve. De hát itt vagy, minden jól van. Magda néni majd gondoskodik rólad. Remélem, nem fogsz annyi galibát okozni, mint ez a garabonczás fiu.

— Ó, kedves bácsi, nagyon fogok igyekezni...

— Tudom, ti kis szeleverdiek mindig nagyon törekedtek a jóra, de mindig rossz a vége. Jól van no! Adok majd neked is könyveket, tanulgassatok együtt. Aztán játszogassatok is együtt. Csak nagyon ne lár-mázzatok itt a ház környékén. Akkor megleszek veletek elégedve.

Ezzel megbicczenette a fejét és távozott.

(Folytatása következik.)

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru“.

Történeti elbeszélések, írta Remellay Gusztáv, két könyomatu képpel, színes kemény táblába kötve.

A MEGOSZTOTT FALAT.

— Beszélyke. —

HISZITEK, nem hiszitek, de bizony mondom, hogy akkora darab kenyér volt a Marczika kezében, mint... no, mint legalább is valami kis malom kereke. Még pedig frissen sült, lágy kenyér, olyan pompás, hogy akár a király is bele kóstolhatott volna.

A másik kezében meg szép piros alma volt, az is akkora, hogy Marczikának a feje ha nagyobb volt is, de nem nagyon sokkal. Ami egyéb iránt nem csoda, mert Marczika még csak öt esztendő legényke volt.

De ámbátor a lány kenyér is, az édes alma is ott volt a kezében, Marczika éppenséggel nem olyan képet vágott hozzá, mint aki örül a jó ozsonnának. Ellenkezőleg, nagyon gyanusan hajladozott lefelé a szája széle, mint akinek inkább egy kis pityergésre volna kedve.

Nem is harapott bele sem a kenyérbe, sem az almába, csak nézte, hogy az anyja mint rakogat tele egy nagy kosarat, aztán mint köti magára a jó meleg kendőt. Nyilván indulóban volt valahová. Marczika pedig tudhatta, hová, mert végre megszólalt:

— Én is megyek, anyácskám!

— Nem jöhetsz, kis fiam. Nagyon messzire kell ám az ételt vinnem apácskának, nem bírál odáig gyalogolni. Maradj csak szépen itthon. Majd sietni fogok, megjövök nem sokára.

— Ó, de hát mit csinállok itt egymagam!

— Eljatszogsz szépen. A szolaszéd nénit megkértem, hogy vigyázzon rád. Ha ki akarsz menni az udvarra, megteheted, ő majd becsukja a szobát; ha meg be akarsz menni, kinyitja. És ha a néni azt mondja, hogy jól viselted magadat, akkor holnap is kapsz ilyen szép almát, apácska pedig megdicsér.

Nem tudom, a holnapi almára vagy az apja dicséretére való kilátás hatott-e, vagy pedig belátta, hogy téli hóban, fagyban nem lesz kellemes messzire gyalogolni — de Marczika csakugyan abba hagyta az elégedetlenkedést és most már nagyon gyöngéd pillantásokat vetett a lány kenyérre és a piros almára. Mint jó fiúcska, készséggel bele nyugodott a mama akaratába. Csak azt kérte, hogy a meleg ködmönkjét ölthesse föl, mert az udvaron szeretne sétálgatni. A ködmönkét és fejére a meleg kucsmát meg is kapta.

Marczika apja szorgalmas munkás ember volt s épp most a városkától jó messzire eső vasuti állomáson dolgozott. Sokszor megessett, hogy Marczika egymaga maradt otthon, de bátran megbizhatlak benne, mert csöndes, jó fiúcska volt. Pajtása pedig nem találkozott sem az udvaron, sem a szomszédban. Ezt az ő anyja nagyon szerette, mert így nem volt, aki pajkosságra csábítja. Marczika azonban ebben a dologban némiképen más formán gondolkozott, mert ő meg azt szerette volna, ha játszó társa akad.

De hát bölcs kis legényke volt ő és ha nem akadt pajtás, beírte a lány kenyérrel és piros almával. Nagyon jól el lehet azzal is mulatni. Egy kis ideig ide-oda tipegett

az udvaron, aztán leült a tornác lépésőjére, mert hát mégis jobb, ha az ember teljes kényelemben oszonnálgat.

Bele harapott a lány kenyérbe. Nagyon jó volt. Aztán bele harapott az almába. Az is nagyon jó volt. És mivel nem tudta eldönteni, melyiket hagyja utoljára, ugy

Még alig jutott felére a lakomának, mikor egyszerre csak váratlanul és hivatlanul társa akadt, aki szólni nem szólt ugyan, de mégis egészen világosan értésül adta, hogy részt szeretne az oszonnából. Ez a vendég egy sovány, kurta farku, kicsi kutyácska volt, mely a nyitott kapun betévedvén, egyenesen oda állt Marczika elé és szelid pillantással, hízeltő farkcsóválással fejezte ki, hogy mi volna az ő kívánsága.

— Ni, egy szép kutyácska! szólt Marczika örömmel.

Mert nagy barátja volt kutyának, macskának és mindenféle szelid jószágoknak.

— Mi kellene, kutyuska? Talán bizony egy kis oszonnát szeretnél?

A nyájas hang hallatára a kutyácska még jobban csóválgatta a farkát s amilyen sováran nézett Marczikára, biz' azt nem volt nehéz kitalálni, mit akar.

— Jól van no, hát adok neked is, szólt Marczika.

Leharapott egy darab almát és megkínálta. A kutyácska megszagolta, de persze nem harapott bele.

— Nem szeretted az almát? Nincs igazad, mert nagyon jó. De hát nem bánom, így könnyebben osztozhatunk. Én megeszem az egész almát, a kenyérből pedig te kapsz többet.

Ilyen barátságos osztozkodással a kutyácska tökéletesen meg volt elégedve. Mohón kapta be a falatokat, Marczikának pedig nagy gyönyörűsége telt benne, hogy vendégét ilyen jól tarthatta.

— Milyen éhes volt szegény! Jó, hogy anyácskám olyan nagy darab kenyeret adott . . . sok is lett volna az nekem magamnak.

Az igazat megvallva, biz' azzal Marczika maga is megbirkózott volna, ha vendége nem akad. De hát csak adni kell a szegény éhezőnek? Hiszen a felét ő maga már ugyanis megette és hozzá az egész almát.

Igaz jó szívvvel adta oda Marczika a kenyerét s mikor kenyér is, alma is elfogyott, vigan mondá:

— No kutyus, nincs több; jó volt, ugy-e?

A kutyácska barátságosan simult kis jótévőjéhez, aztán vidáman elmulattak. Marczika nagyon örült, hogy váratlanul játszótársat kapott, ha négy lábút is. Ugy is rég óhajtott, bár csak legalább egy kis kutyácskája volna.

Jó ideig játszogattak, de Marczika végre fájni kezdett az üldögélésben. Fölállt és ide-oda szaladgált, ami a kutyácskának szintén nagyon tetszett. De amint Marczika egyszer a kapu elé szaladt ki, a kutyácska ezt alig ha arra nem magyarázta, hogy most már odább kell állnia; szaporán megindult tehát és futott egyenest az utca hosszában.

— Ohó! Kutyus! Hová szaladsz? Jőjj vissza! kiáltá utána Marczika.

De az vagy nem hallotta, vagy nem értette, mert csak szaladt odább. Marczika pedig nagyon meg volt akadva, hogy mit tegyen. Ilyen hamar elveszítse ezt a kedves jó pajtását? Olyan kedves kutyus!

— Ha legalább tudnám, hol találom . . . elhívnám máskor is. Hát ha utána futnék? Talán utól érem és meglátom, melyik házba tér be.

Mire ezt gondolta, már futott is. Tudta, hogy nem szabad a háztól távoznia — azaz

jól tudta volna, ha egyáltalában azon járt volna az esze. De most csak a kutyácskára gondolt és csöppecske kis legény létére bizony azt nem fontolta meg, hogy apró lábaival aligha ér a gyors lábú kutya nyomába. De csak szaladt, szaladt egész erejéből s örült, hogy bár messze, de még látja a kutyácskát. Csakhamar künn voltak a városból és még ott is egyre tovább futott Marczika, közben pedig hívogatta vissza a kutyácskát. Végre aztán nem lehetett látni se Marczikát, se a kutyácskát.

— — — Esteledni kezdett, mikor Marczikának az anyja haza felé sietett. Gyorsan lépegetett a fagyos, havas uton, mikor egyszerre fájdalmas vinnyogást hallott.

— Mi lehet ez? Mintha kutya nyöszörögne.

Szét nézett, de nem látta sehol. A nyöszörgés, vinnyogás pedig újra hallatszott.

— De hát hol vagy, szegény pára? szólt a jó asszony. Hiszen segitenék rajtad, csak látnálak!

Ment mégis a hang irányában s alig tett pár lépést. már nem nyöszörgést, hanem hangos ugatást hallott, mely mintha a föld alól hangzott volna. Csakugyan egy gödör volt ott, melyből a nyáron agyagot ástak. És a gödör fenekén ott feküdt — a kutyácska? — Nem! A kutyácska nyugtalanul ugrándozott id-oda. Hanem ott feküdt hóban — Marczika.

Nagyot ámult és ijedt a jó anya s a következő pillanatban már lenn volt a gödörben és ölébe kapta a fiúcskát, aki erre fölébredt és ugyancsak megörült.

— Hogy kerültél ide? kérdé anyja.

Marczika kissé zavarosan ugyan, de elmondta viselt dolgait s azt, hogy amint gyorsan futott, egyszerre csak lebukott a

gödörbe. Puha hóra esett, nem igen ütötte meg magát, de kikapaszzkodni nem tudott, mert olyan csöpp legénynek, mint ő, mégis mély volt a gödör. Amint javában sirdogált a gödörben, fönn megjelent a kutyácska. Egy ideig körül-körül futkosott, aztán leugrott hozzá. Ez kissé megvigasztalta ugyan, de mégis nagyon busult; aztán álmosná lett és el is aludt.

— És megfagyta volna, ha nincs itt ez a hálás kutyácska, szólt anyja. Ő nem aludt el s amint lépteket hallott, vinnyogott és ugatott, ezzel vezetett engemet ide, hogy megmentselek.

Kiemelte Marczikát, a kutyácska is kiugrott a gödörből s szaporán lépegettek haza felé. A kutyácska hűségesen követte őket. És aztán ott is maradt náluk.

Keresték a gazdáját, de sehol sem találta rá. A kutyácska nyilván elvesztette, s nem volt többé senkié.

— Akkor megtarthatjuk, ugy-e anyácskám? Ó, tartsuk meg!

— Meg is, fiacskám. Hálával tartozunk neki. Te egy darab kenyeret osztottál meg vele s ő köszönetül hozzád szegődött a veszedelemben és megmentett.

— Igen bizony! Kedves jó kutyus! szólt Marczika, a kis állatot simogatva. Nem is gondoltam, hogy a megosztott falatért olyan hamar megfizetsz. De jó barátok leszünk is ám ezután és mindig hiven megosztom veled a jó falatjaimat!

A HŰ BARÁT.

— A »Kis Lap« 31-dik színes műmelléklete. —

MIGAN zajongva, kergetőzve vonultak a fiuk kifelé a faluból.

— Mondtam ugy-e, hogy még fogunk csuszkálni! szólt az egyik diadalmasan.

— Nem csak te mondtad, én is mondtam, mert már tegnap láttam, hogy újra befagyott a tó, jegyzé meg egy másik.

— Mindegy no, akármelyőtök mondta, szólt a harmadik. A fő az, hogy megvan.

— Persze, hogy az! Bizony rossz telünk volt az idén. Alig-alig jutottunk egy kis csuszkához. De most bucsuzóul még megemberelte magát Téli apó. Használjuk fel, talán utolsó ilyen nap ezen a télen.

Egy csinos ház ajtajából ekkor oda szólt hozzájuk egy szelid képű fiú:

— Hová mentek, Pali?

— Megyünk a tóra csuszkálni. Jer no te is, Jani!

— Nem mehetek, nem szabad.

— Ugyan mért?

— Apám megtiltotta. Azt mondja, nem elég erős most már a jég. Jobb lesz, ha ti sem mentek.

— Dehogy! szólt Pali. Azt mi jobban tudjuk, milyen a jég. Nem is vagyunk olyan gyávák, mint te.

— Nem bizony! kiálták mind a többiek.

Jani kissé megneheztelt, de csak ennyit mondott:

— Tudjátok ti jól, hogy nem vagyok gyáva. De amit apám megtilt, azt nem teszem.

— Jól van no! gunyolódott Pali. Ne forrtyanj föl mindjárt. Hiszen jó barátok voltunk. Már csak barátságából is velünk jöhetnél.

— Elmehtek, de csuszkálni nem fogok, a jégre nem lépek.

És ugy is tett. Elkísérte pajtásait, de megállt a parton, ámbár ekkor újra kezdődött a csufolódás. Kivált Pali mondogatta:

— Gyönyörű vitéz vagy, aki nem tartasz a barátaiddal!

De a csuszkálás nem tartott sokáig. Alig hogy bele fogtak a csuszkálásba, rémült sikoltás hallatszott. Jani a partról megdöbbenve látta, hogy Pali alatt beszakadt a jég. Látták a többiek is és halálos ijedelemmel futottak a partra.

— Ne fussatok hát, hanem segítetek Palinak! kiáltá Jani a menekülőkhöz.

De biz' azok hátra sem néztek. Pali pedig kétségbeesetten vergődött ott a lékben. Ki akart kapaszkodni, de a gyöngye jég mindig újra letört alatta. A dermesztő hideg vízben már-már elhagyta ereje, s ha lemerül, vége!

— Segítség! Segítség! kiáltozá rémülten. Már ekkor közeledett is a segítség.

— Ilyen esetre nem szólhat apám tilalma. Megpróbálok, talán megmenthetem.

S a derék Jani, fölkapva egy vastag fa-ágat, megindult, csak hogy okosan. Lefeküdt a jégre és úgy csuszott előre. Tudta, hogy ily módon lassabban halad ugyan, de biztosan, így elbirja a jég. Oda kiáltott a vergődőnek:

— Fogódzál jól, és maradj nyugton, mindjárt ott leszek.

El is jutott a lékhez és oda nyújtotta Palinak az ágat.

— Fogd meg jól és ne félj semmit. Én majd hátra felé csuszom, te pedig próbálj kimászni. Nem baj, ha törik is a jég, csak az ágat ne ereszd el. Így kijutunk a parthoz.

Ki is jutottak szerencsésen. Pali csupa víz volt ugyan és a hidegtől, ijedtségtől szinte tántorgott, de Jani karon fogta.

— No, most szaladjunk haza. Ha gyorsan futsz, nem fogsz annyira fájni.

Mikor a ház előtt voltak, Pali hálásan mondá:

— Kedves Janikám, soha sem fogom elfeledni hű barátságodat. Te vagy az egyedüli hű barátom és te voltál egyedül igazán bátor és okos. Mi többiek csak hetvenkedtünk és okatlanok voltunk.

BABA ÉS BUBA.

(Képpel a czimlapon.)

CSAK egy a mi virágszálunk,
A mi aranyos babánk.
Ó nézzétek, milyen édes
Mosolygással néz reánk!

Ha a mama nincs közelben,
Én csitítom, altatom —
Amely tőlem elragadná,
Nincsen olyan hatalom!

Dúczolgotom, ringatgotom,
Hajuba is dúdolom;
Szemecskéit rám emelve,
Igy hallgatja a dalom.

Már, pislognak szemecskéi,
Ő is dalolva gagyog.
Hogy az én karomban pihen,
Ah, olyan boldog vagyok!

Mig a baba édesdeden
Mosolyogva szendereg:
Csöndben leszték, nem neszeltek,
Ugy-é, kedves gyermekek?

Csitt, Irénke! Csitt Boriska!
Elaludt a Katicza.
És most hadd kerüljön elő
Az a két boglyas Vicza!

Be no, a másik szobába!
És ottan mérközzetek:
Valljon Irénnek bubája
Magosabbra nőt-e meg?

Vagy tán hogy a Boriskáé
Nyult-é meg az éjszaka? —
Ti mérijétek. De azt mondom:
Csitt!... mert alszik Katicza!

A KEREKES BÁRÁNYKA.

— Kicsi beszélyke két képpel. —

AMÁCSKÁM, nagyon szép az idő, vezesd Iluskát kissé sétálni. Nekem igen sok a dolgom, nem mehetek.

A nagyocska Emmike rögtön kész volt, hogy teljesítse a mama parancsát; de a piczike Iluska nem hajolt olyan könnyen a szóra. Ő most a kerekas báránkjával játszott, nem akarta abba hagyni. A báránka egészen új volt, csak tegnap kapta; már hogy is hagyhatná el?

— A báránka sirna... a báránka nem akar maga maradni! veté ellen nagyon komolyan.

— Jól van no, hát visszük a báránkát is. Ő is nagyon szeret sétálni.

— Igazán?

— Persze! Meglásd, mily szépen fog utána karikázni.

Ez már más. Így Iluskának

is nagy kedve támadt a sétára. Emmike mindjárt fel is öltöztette. Aztán maga is felöltözött és szépen megindultak. A lépésön ölben kellett ugyan levinni a kerekas báránkját, de az nem baj; azért Iluska mégis jobb szerette az ilyen báránkját, mert ez nem szökik el, mikor kedve tartja, mint az eleven báránka.

Csakugyan meg is bámulták a szomszéd Juczikáék. Epp a kapu előtt álltak mind a hárman. Mert ők hárman voltak: Bözsike,

a kis Mariska és a legkisebb Juczika. Nekik bizony nem volt olyan szép kalapjok, ruhájok, sőt Bözsike ugyancsak borzas volt, amit egy csöppet sem csodállok. Mert mind untalan ölbe vette a kis Juczikát, ennek pedig abban telt aztán mulatsága, hogy a Bözsike hajába kapaszkodott.

De most a földön állt Juczika s alig pillantotta meg az Iluska szépen guruló játékszerét, nagy örömmel szaladt oda. Bari! Barika! Jaj de szép!

S meg akarta simogatni.

A kis Iluskának nem igen volt kifogása, sőt büszkén és elégedetten hallotta a báránkjára dicséretét. De annál inkább volt kifogása Emmikének, aki büszke lenézéssel tekintett a kis szomszédokra. Iluska így szólt Juczikához:

— Ugy-e szép?

Emmike hirtelen közbe lépett.

— Nem szükséges akárkivel

szóba állanod. Ezek nem hozzánk való gyermekek. Menjünk!

A kis Juczika majdnem elpityeredett, hogy nem simogathatta meg a kerekas báránkját. Mért nem? Egy csöppet sem értette. De Katicza már jól értette; nem szólt, csak gondolta:

— Bizony az a kicsike kisasszonyka szivesebb és nyájasabb, mint a nagy testvére. Ugyan mi baja esett volna annak a játéknak, ha Juczika megsimogatja!

... MINDJÁRT FEL IS ÖLTÖZTETTE.

ca!

Emmike és Iluska odább vonultak. Jó ideig sétálgattak és már haza-térőben is voltak, mikor nagy sokaságot pillantottak meg az utcán. Közelebb érve, annyit megtudtak, hogy medve-tánczoltató van ott, majom is ugrál a medve hátán, nagyon mulatságos. Nevettek is a nézők nagyokat.

Igen, nevetett, aki látta. De Emmike és Iluska semmit sem láttak és a tolongásban nem hogy közelebb tudtak volna furakodni, hanem mind hátrább szorultak, egészen a házak tövébe, ahonnan már éppen semmit sem lehetett látni. Azaz, dehogy! Lehetett biz' onnan. Ni, azok a Juczikák milyen jól mulatnak mind a hárman. Egy

kis pad volt ott, arra álltak föl, onnan jól láttak. Emmike épp oda melléjük szorult a kis Iluskával, aki siránkozva mondogatá:

— Én látni akarom a medvét! Látni akarom a majmot!

— De ha nem lehet, Iluskám! csitítá Emmike. Menjünk haza.

— Nem megyek. Én a majmot akarom látni!

Bözsike ott a magasban jól látta, hallotta mind ezt és eleinte egy kis kár-örömet érzett. De aztán, mintha inkább a testvéreikhez szólna, azt mondá:

— Én tudnék segíteni a kicsike baján. De hát mi nem vagyunk hozzájuk valók, nem szabad velünk szóba állniok.

Emmike röstellkedve hallotta; most észbe jutott elébbi találkozásuk, milyen barát-

ságtalan volt akkor. De mert a kis Iluska nagyon makranczoskodott, erőt vett magán és nagyon nyájasan odaszólt Bözsikének:

— Hát ugyan, hogy tudnál segíteni.

— Ugy, hogy én ölembe veszem Juczikát, az ő helyére pedig föláll ide a kisaszszonyka és ölébe veszi a kis testvérkéjét. Így mindnyájan jól fogunk látni.

Ilyen egyszerű módon csakugyan segítve volt a bajon és a kis padocskárol mindnyájan jól látták a medve-majom komédiát. Nagyon jól mulattak és mikor a medve-tánczoltató odább vándorolt, a kis Iluska még minden áron követni akarta. Mentek is utána jó darabon, de Emmike végre így szólt:

— Most már haza kell mennünk, Iluskám. Már a báránka is fáradt.

Igen, a báránka! Hol a báránka? Emmike azt hitte, hogy Iluska huzogatja maga után; de a kicsike bizony nem huzogatott semmit. A medve-majom komédia fölött egészen megfeledkezett a kedves báránkjáról. Most aztán sirva fakadt, hogy elvesztette.

— Talán még megtaláljuk ott a padnál, ahol álltunk. Ott hagytuk.

Biz' ott sem találták. Már megtalálta más valaki, elvitte, vége!

Busan, boszankodva, sirdogálva tértek haza. Ki hitte volna, hogy a báránka sétájának ilyen rossz vége lesz!

Rosz vége? Dehogy lett rossz vége. Amint a házuk kapuja alá befordultak, Iluska nagy öröm-sikoltással szaladt előre és — ölébe kapta kedves báránkját, melyet a kis Juczika tartott nagy óvatosan, gyöngéden a kezében. Bözsike pedig így szólt:

— Ott felejtették ezt a báránkját, hát elhoztuk. Nem történt semmi baja, ha Juczika megsimogatta is.

Emmike elpirult de aztán így szólt:

— Bocsáss meg, jó Bözsikém!... Te kétszeres szivességgel fizetted vissza az én barátságatlan kevélykedésemért. Nem is tudom, hogy köszönjem meg.

De
igy

bárán
együ
sétál
E
tak

ME

A
műb

H
Szilá
Kapd
Würt
Schö
Zsar
neve
jövön
Toldi
Káro
Sche
Janc
és Pi
Ervin
Moes
Anni
Park
Ágos
Gyul
Oli.
Szél
Robi
Baló
Veró
Erzs
Dene
báró
benj
Ster
Istvá
Gyár
Bak
Igná
Julis
Káro
Ila.
Edit
Wéb
Hon
Láza
Hav
Osvá

De a kis Iluska ezalatt kitalálta, mert így szólt a kis Juczikához:

— Te hoztad vissza az én kedves báránycámat, majd jöjj máskor is ide és együtt fogjuk a báránycáka az udvaron sétáltatni.

És ezzel mindnyájan nagyon meg voltak elégedve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 6-dik számaiban közölt képrejtvény megfejtése:

Madár-ijesztő.

Helyesen fejtették meg: Fáy Erzs. Szilágyi Ágota, Hegeyessy Gyula, Rosenthal Ella, Kapdebő György, Radisich Elemér, Brózik Fella, Würth Paula, Sigray Béla és Pali, Gerde Oszkár, Schöpkes Szilárdka, König Dénes, Pintér Jenő, Zsarnóczay (kiesoda? Máskor el ne felejtsetd keresztnevedet is odaírni, mert különben ilyen csonkán jövőre nem közölhetem. *F. b.*), Mansfeld Nora, Toldi Piroska, Barber Pali, Imrédy Kálmán és Károly, Czako Feri, Schöpkes Mariska és Gyula, Scheuer Robert, Gluzek Feri, Redlich Béla, Misner Jancsi, Kaiser Rózika (részben), Friedjung Olga és Pista, Dietrichstein Viktor, Posch Rudi, Veres Ervin, Przybilla Jenő (részben), Szekula Elza, Moez Izabella és Ilonka, Loránt Ella, Kölber Annika, Szarvasy Erzsike, Bernhardt testvérek, Farkas Ödön, Tószögi Magda és Géza, Mérey Ágosta, Bárkány Margit, Stark Ella, Feldmann Gyula, Rűri (?) Gézuka, ifj. Tormay Béla, Posner Oli, Bothmer Ervin, Schiffer Margit, Weiss Anna, Szelke Hajnalka és Józsi (kinek az írása? *F. b.*), Robitsek Anna, Pallay Béla, Velencei Tiborka, Balogh Annuska és Pistuka, Radó Ágnes, Pfeiffer Verona és Juliska, Schlesinger Ella, Schoszberger Erzsike, Kiss Sára és Lajos, Badics József, Kovács Dénes, ifj. Kossaczky Oszkár, Scheer Anna, ifj. báró Gerliczy Felix (részben), Végess Gizike (részben), Diamant Rózika, Tost Aurél, Mady István, Stern Jenő, Rácz Margitka, Szalatsy Bandi, Joó Istvánka, Merkly József, Fridrich Gizella és Lajos, Gyárfás Elemér, Praznovszki Jenő, Erdős József, Bakats Oszkár, Nékám István, Engel Jenő, Klein Ignác és Árpád, Beinbauer Irén és Rózi, Khirer Juliska, Füzesséry Elza, Berzsenyi Mariska, Polák Károly, Koritschoner Iván, Szikszay Dezső, Werner Ilona, Májercsik Annuska, Zurányi Gusztáv, Kristoffy Edith és Erzs. Rodakowska Alma, Divéky Adorján, Webe Della (?), Popovits Olga, Győrössi Juliska, Honig Ilona, Tömöry Gabriella, Gyémánt Ilona, Lázár Piroska, Reitzner Lujza és Margit (részben), Havas Margit, Steinitz Gyula és Körper Jenő, Osváth Jenő és Gyula, Tóth Ede, Vertán Ella és

Erzsike, Szentpétery Gyula, Szeniczey Katicza, Pollák Jenő, Goldfinger Frida, Csanády Margit, Mihály Mariska, Szabó Laczi, Bathó Mariska, Guckler Rozália, Schwarz Bandi, Jacobi Viktor, Hell Erna, Laban Antal, Medvey Arthur és Lajos, Kovách Margit (kinek az írása? *F. b.*), Szegelethy Mariska és Sarolta, Buzáth Jolán és Lajos, Petőcz Gizi és Laczi, Pauer Árpád és Béla, Körfy Imre, Pallay Klári és Sándor, Kristoffy Gizi, Farkas József, Dekker Oszkár, Rutter Sarolta, Boemelburg Konrad, Miklós Berta és Zoltán, Haberfeld Margit, Háty Elek, Jekelfalussy Gizi, Dorits Olga (sajátkezű írást kívánok. *F. b.*), Christian Rudi, Teleki Józsi, Kármán Miklós, Kék Sarolta, Farkas Zalán, Gyurkovich Dódi, Balogh Iván, Hollaender József és Béla, Könyöki Ella, Géher Gyulácska, Ausländer Iluska, Gonda Lajos, Péchy Lenke, Ordódy Irén és László, Mandel Mihály, Augusztin Gizi és Mimi, Apponyi Henrik, Simonkovits Béla és Feri, Pietsch Lajoska, Oláh Szidonia, Somogyi Tónicza és Irma, Takách Ilonka, Udvardy Mariska. (saját írásodat kívánom látni. *F. b.*), Küszler testvérek, Nagy Ilonka, Deme Irénke, Grosz Rózsa, Ungár Béla, Szontágh Klára és Sándor, Holczér Gyula, Richon Emma (részben), Vassermann Ernő és Géza, Korpos Rudolf, Rozinszky Irmuska, Hegedűs Márta, Kiss Erzsike, Berger Miklós, Basch Andor, Hajnik Imre és Ilonka, Bohunka Mariska és Etike, Kramer Margit, Mátrfy Gizike, Bartal Aurél, Kohn Teresi, Jálies Matild, Miklós Ödön és Elemér, Adamty Elek, Freyler Editke, Sándor Sanyi és Béla, Zakár Margit, Hon és Lajos, Bayer Feri, Sziráky Margitka, Poppovits Lyubicza, Nadler Herbert, Weisz Ernő, Drechsler Tóni, Odor Margit, Barakonyi Erzsike, Neumann testvérek, Pyber Margit és Béla, Kabdebó Margit, Rodakowski Andriej, Sándor Géza, Lux Géza, Leidenfrost Sándor, Adriányi Esztike, Koffron Helénke és Iduska, Schimek Zsiga, Schmidt László, Késmárki Anna, Király Róza, Dunki Mari, Erdélyi Vilma, Pap Mari, Bachruch Albert, Kürschner Manó, Taub Ilonka, Boross Pali, Rácz Alfonz, Hollaki Leo, Grandjean Emil, Vécséi Ferencz (magad írd! *F. b.*), Szél Piroska (részben), Rigó Dezső, Melkovicz Rudolf, Wiener testv., Tallián Andor, Jamniczky Mária, ifj. Bolyó Károly, Móser Margit, Űrmösi Mariska, Rétay Vilma és Miczi, Münnich Bianca, Farkas Olivér (nem olvastad mult heti intésemet? *F. b.*), Springer Stefike, Tobisch Ili és Irénke, Abonyi Pistika, Bayer Feri, Horánszky Pali, Kerdl Dezső és Ernő, Horváth Valéria, Kohn Beresi, Herczeg Ida, Hosszu Margit, Halperth Erzsike, Micsinay Margit, Wiesner Bódog, Weiss Böske, Havass Imre, Markó Elek.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertesek lettek *Moez Izabella és Ilonka, Selmezbányán*, kiknek a jutalomkönyvet (*»Regék és mesék«* írta *Vilma néni*, két színes táblával és több képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 6-dik számában közölt talalós kérdések megfejtése:

Halló. Birka.

Helyesen fejtették meg: Loránt Ella, Kabdebó György, Velencei Tibor, Praznovszki Jenő, Mansfeld Nora, Rosenthal Ella, Schöpkes Mariska és Gyula, Scheuer Robert, Barber Pali, Gluzek Feri, Koritschoner Iván, Dietrichstein Viktor, Scheer Anna, Przybilla Jenő, Feldmann Gyula, Háy Elek, Haberfeld Margit (részben), Szontágh Klára és Sándor, Ansländer Iluska (részben), Küszler testvérek, Rutter Sarolta, Schwarz Bandi, Guckler Rozália, Lázár Piroska, (részben), Véges Gizike (részben), Rodakowska Alma, Basch Andor, Rodakowski Andriej, Kürschner Manó, Herczeg Ida, Springer Stefike, Hosszu Margit.

*

A »Kis Lap« XLVI köt. 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Honig Ilona, Gyárfás Elemér, Tömöry Gabriella, Popovits Olga, Dívéky Adorján, Rodakowska Alma, Werner Ila (magad írj: *F. b.*), Zurányi Gusztáv, Kristóffy Edith és Erzsi, Rutter Sarolta, Jálies Matild, Poppovits Lyubicza, Nadler Herbert, Roth Margit, Vilmos és Pál.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Farkas Pál. A számrejtvényt, ha még sehol meg nem jelent, szívesen közlöm. — **Futtaky Ibolya.** Sort kell tartanom. Sokan vannak még előtted bejegyezve. — **Baum Miklós.** A te neved mint rejtvény tárgya? Nem vagy te még olyan híres legény, kis öcsém, hogy valamit értsenek alatta azok, akik a rejtvényt megoldották. Nehány barátodon kívül a sok sok ezer »Kis Lap«-olvasó csak ennyit mondana rá, ha nagynehezen kihüvelykezte a nevedet, hogy: »hát aztán?« — **Lázár Piroska.** De hiszen: a kezdő betűket össze olvasva semmi sem jön ki belőle. Pedig hát ez az ilyen betűrejtvénynek az éle. Ami meg a másikat illeti, közös sorsban vagyok veled. — **Csillag Irma.** Az öcsse dolgát magára vállaló testvérnénike igen kedvesen és alaposan járt el hivatásában. Én is jobbaesikém vagyok már. — **Schwarz Magda és Béla.** Az ágyat nyomtam én még akkor. — **Engelmann Olga és Irén.** Az elsőnek az a hibája, hogy a *gy* két betűnek van véve, pedig az csak *egy* mássalhangzó. A másik kettő szerfelett könnyű. — **Farkas Imre.** Csekély változtatásokkal megjelen. — **Móser Margit.** Hét éves kis lánytól nagyon jó irás. — **Schmidt László.** Levelkedet nem kaptam, ha nem ment rá válasz. Ha a jutalomkönyv megillet, a *kiadó*-hivatal meg is küldi. — **Höbausz-Felix Ilonka.** Ami német, az Magyarországon is bőven el van terjedve. Valami más idegen nyelvből szívesebben fogadnék. —

Ehrlich Károly. A magad multságára pöngetheted a lantockádat, de a közölhetőségtől az nagyon messze esik, s jól is fogod tenni, ha jó darabig csak helyes megfejtéseket küldözgetsz. — **Ta. Roff.** Valami tréfa vagy alakoskodás van a dologban, még pedig nem igen jó izlésű. — **Kaiser Rózika.** Biz' én akkor, kis lányom, betegen feküdtem. — **Ordódy Irén és László.** A kép-rejtvényéket, mert jó, megrajzoltatom és közlöm. — **Kiss Erzsike.** Ebben a te első levélkédben, melyet hozzám írtál, nagy örömöm tellett. Nem is vártam, hogy oly rövid tanulás után már ennyire megerősödjének tollvonásaid. Természetes, hogy néhány év múltán te leszel Antalkának az író-mestere. Annyi is bizonyos, hogy Terka néninek különösen jó napot szereztél a héten. — **Bárkány Margit, Schiffer Margit.** Örömmel látlak hűveim sorában. — **Boross Pali.** Szeretném magam is, ha teljesedésbe menne kívánságod, de annak teljesítése kívül esik az én hatalmi körömmön. — **Farkas Olivér.** Olvasd el csak, mit írtam előljáróba a mult számban e rovat hegyébe. — **Gyémánt Ilona.** A rejtvényt jól szerkesztetted meg, de magában nem elég érdekes. — **Bayer Feri.** Panaszodat átadtam a kiadó-hivatalnak. — **ifj. Tormay Béla.** Bizony, sok olyan kis leány, kis fiú olvasója van a »Kis Lap«-nak, kinek szülei szintén épültek e legrégebb magyar gyermek-újság olvasmányain. Kedves soraid jól estek. — **Tibi és Lili.** Irjátok meg a családi neveteket is, különben a megfejtők sorába nem vehettek föl. — **Velencei Tibor.** A talalós mesédnek mért nem küldted be a megfejtését? — **Galambijesztő**-veji végződő budapesti levelet vettem, mely alatt nem volt név. — **Stark Ella.** A versikéd amolyan magán kedvtelésnek járja, de még nem közölhető. — **Marczali Bözse.** Megrajzoltatom. Ügyes. — **Nékám István.** Az egyiket besoroztam. — **Molnár Emil.** Nem a *kiadó*, hanem a *szerkesztői* hivatalban ülök én. Ott megtalálsz minden szerdán este. Szívesen látlak. — **S. I.** Tán elcsuszhatik a többi között. — **Zsarnóczay J. (?)** Lehet. Hát a keresztnéved mi? — **Vizslovszky Irma és Katinka.** Igazi meglepetés volt, de csak annál kedvesebben esett. — **Hegyessy Gyula.** Némi változtatással megjelen. — **Augusztin Gizi és Mimi.** A kéziratot a rajzokkal együtt megkaptam, de addig ítéletet nem nyilváníthatok, míg el nem olvastam, amihez 1-2 heti idő szükséges, mert sok felől küldenek ám be dolgozatokat s a méltányosság azt parancsolja, hogy sort tartsak. Minden megfejtő neve kerül bele a Forgó bácsi öblös kucsmájába. — *Több levélről a jövő számban.*

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik *egy* kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*